

CSODAORSZÁG, túlélés és zarándoklat, avagy így is nyaralhatnak a fiatalok!

Beszámoló a nyári görögkatolikus ifjúsági programokról

ÖBBÁGY LACUS

AMIKOR VÉGET ÉR A TANÉV, FEJE TETEJÉRE ÁLL A VILÁG: NEM KELL KORÁN KELNI, LECKÉT ÍRNI, KÜLÖNÓRÁRA MENNI, ZH-RRA TANULNI, SŐT, MÁR AZ ÉV VÉGI VIZSGÁK IS LEMENTEK, A FIATALOK PEDIG MÁR JAVÁBAN A KÜLFÖLDI UTAZÁSAIKAT VAGY A KÜLÖNBÖZŐ FESZTIVÁLOK PROGRAMJAIT ÉS AKCIÓS JEGYVÁSÁRLÁSI LEHETŐSÉGEIT LESIK ÁRGUS SZEMEK-KEL. IGENIS MEG KELL BECSÜLNI, AKI NEM ÍGY TESZ, S AKI GÖRÖGKATOLIKUS EGYHÁZUNK IFJÚSÁGI PROGRAMJAIT IS BEIKTATJA A NYÁRI SZÜNETÉBE. NAGY ÖRÖM SZÁMOMRA, HOGY HOSSZÚ ÉVEK ÓTA NAGY A KÍNÁLAT, VAN MERÍTÉSI LEHETŐSÉGE FIATALJAINKNAK, TUDNAK MIBŐL VÁLASZTANI, HA KERESZTÉNY KÖRÖKBEN KERESIK A KIKAPCSOLÓDÁST. AZ ÁLTALÁNOS ISKOLÁSOK SZÁMÁRA IDÉN IS ÉGETT HAJDÚDOROGON A GÖRÖGTŰZ (AZ, HOGY MÁSFÉL ÉVTIZEDE MINDEN ÉVBEN TÖBB MINT SZÁZ GYEREK RÉSZVÉTELÉVEL ZAJLIK, ÖNMAGÁÉRT BESZÉL), SIÓFOKON LASSAN HAGYOMÁNNYÁ VÁLIK A SZINTÉN IGEN NÉPSZERŰ CSALÁDTÁBOR, EMELLETT IGÉNYÜK SZERINT AZ ELMÉLYÜLÉSRE VÁGYÓK ZSOLOZSMÁS-TÁBOROKBAN, KÁNTORTÁBORBAN, ZARÁNDOKLATOKON IS RÉSZT VEHETEK, S AKKOR A DAMJÁN TÁBORRÓL ÉS A TÚL-ÉLŐ TÁBORRÓL MÉG NEM IS BESZÉLTEM. HA MINDEN NYÁRI PROGRAMRÓL MEGEMLEKEZNÉK, „ÚGY GONDOLOM, AZ EGÉSZ VILÁG SEM TUDNÁ BEFOGADNI A KÖNYVEKET, AMELYEKET ÍRNI KELLENE” (JN 21,25B), ÍGY CSUPÁN ARRÁ A NÉGY NYÁRI ESEMÉNYRE FÓKUSZÁLOK, AMELY SZERINTEM LEGINKÁBB HATÁSSAL LEHETETT A FIATALOKRA.

„Amíg csak lesznek belevaló görögkatolikus fiatalok, lesz Túl-Élő tábor is!”

A **Túl-Élő tábor** eredetileg Görögtűz+-nak indult, azaz a Görögtűzből kiöregedő, de oda visszavágyó gimnazisták voltak a célszemélyei. A tábor kigondolója és főszervezője **Kovács Csaba atya** volt, aki annak idején maga is több ehhez hasonló táborban részt vett, illetve éveken keresztül oszlopos tagja volt a Görögtűz csapatának is. „Ifjúsági referensként, hála Istennek, sok programot »örököltem«, melyek megszervezése segített belerázódni ebbe a számomra új típusú szolgálatba. Mégis régóta szerettem volna egy kicsit másmilyen tábort, amely fizikailag még inkább kiköszöli a fiatalokat a megszokott keretek közül. Egyfajta aktivizáló táborként segítene kilépni a komfortzónából, megkeresni a saját fizikai és lelki határainkat, mindezt belevaló, bátor és kitartó fiatalokkal. Innen is támadt a név ötlete: Túl-Élő tábor, igazán élő fiataloknak. Helyszíne Tokaj volt, itt ugyanis minden adott, hogy földön, vízen, levegőben támadjuk korlátainkat. A Bodrogot kenuval, a Tokaji-hegyet gyalog hódítottuk meg, de felejthetetlen élményt jelentett a tarcali Krisztus-szobor naplementében, a »Fun-train«, azaz bulivonattal utazás Timárra, ijáskodás, lovaglás, keszegevés a Tiszaparton, a hajnalig tartó »Tokaj by night« túra, és a végén naplementével zárni a napot. Mindezt meghitt beszélgetésekkel, táborúzzal tarkítva, s közös imával, énekléssel adtunk hálát minden közösen eltöltött napért. A Túl-Élő tábor értéke talán az, hogy összefoglalja és megmutatja a tévesen sokszor elvontnak vagy merevnek gondolt vallásos élet élet-szagúságát és lazaságát: hiszen ha tudod az életcélot, ha látod a csúcsot, ahová fel akarsz jutni, az olyan tartást ad az életednek, mely nem megköti az életed, hanem valódi felszabadulást ad, mert tudod, hogy melyik úton akarsz járni. Bízom benne, hogy amíg csak lesznek belevaló görögkatolikus fiatalok, lesz Túl-Élő tábor is!”

Sarkadi Luca egy a belevaló görögkatolikus fiatalok közül. De vajon mi vette rá arra, hogy „túlélővé” váljon, s miért marad emlékezetes számára ez a hétvége? „Fogalmam sem volt, hogy mi vár rám, sosem voltam még ilyen táborban. A korábbi éveken jártam a Görögtűzbe, s tetszett a tábor neve, hogy Görögtűz+... Otthonosan, családiisan éreztem magam már az érkezés után. Hamar összekovácsolódott a csapat. Nehéz kiemelnem egy dolgot, hogy mi a legkedvesebb élményem. Hatalmas élmény volt kajakozni, megállni egy stégnél és lepihenni.

A Tisza mellett vacsorázni, együtt részt venni vasárnap a liturgián. Hallani azt, hogy nem csak engem érdekel, hogy szölamokban énekeljünk egy-egy szertartáson, az, hogy ugyanazok a témák foglalkoztatnak bennünket, hogy mindenki nyitott... Ezek is abban erősítettek, hogy jó helyen vagyok. Köszönöm a Jóistennek és mindenkinek, aki segítette a tábor létrejöttét!”

„A tábor egy hete egy csodaország!”

A **Szent Damján tábor** idén jubilált, huszadik éve szervezték meg kispapok, illetve önkéntes fiatalok fogyatékkal élők számára, azzal a céllal, hogy a sérülteket kiszakítsák egy hétre megszokott környezetükből és életritmusukból, a szülőket pedig néhány napra tehermentesítsék. Aki egyszer is részt vett már a Damján táborban, tudja, mekkora fizikai és lelki megterhelést vesz igénybe, viszont aki egyszer részt vesz ebben a táborban, azt megfertőzi és magába szippantja az a szellemiség és lelkület, ami itt van, s többször már nem akarja kihagyni. **Kurucz Kitti** a Damján tábor egyik legrégebbi motorosa, az idei már a tizenegyedik táborra volt, évek óta erre a hétre áldozza a szabadságát. Hogy miért? „2007-ben egyetemistaként jelentkeztem először a táborba önkéntesnek. Azóta nyaranta a tábor egyhetes időpontja számomra. Hogy kerültem én ebbe a körbe? Miért áldozok egy hetet a nyaramból arra, hogy enyhe és középsúlyos fogyatékos, sérült gyerekek táboroztatásánál segítsék? Miért választom a nyári fesztiválok helyett a Szent Damján tábor? A tábor egy hete egy **csodaország!** Felejthetetlen élmény nemcsak a táborozóknak, hanem a segítőknek is! Megfogalmazni nehéz, átélni nagyon jó dolog! Egy hét arra, hogy hordozzuk egymás terhét! Egy hét szeretet, öröm, boldogság, egy mosoly, figyelem, megértés, ragaszkodás, odaadás, segítség, puszik, ölelések, beszélgetések, rengeteg játék, programok. Kiszakadás a megszokott hétköznapiokból. A végén mindenki azt mondja, hogy nem akarok hazamenni, jó nekünk itt lenni. Búcsúzáskor örömkönnye; mikor találkozunk újra? – tesszük fel a kérdést, és elindul a visszazámlálás, hány nap van még a következő táborig.”

Kittivel ellentétben **Magyar Richárd**, elsőéves papnövendék idén volt életében először a Damján táborban – de vélhetően nem utoljára... „Először is szeretnék köszönetet mondani a kispap testvéreimnek, hogy meghívtak és befogadtak a tábor segítői közé. Fantasztikusan szép egy

hetet tölthettem el a táborozókkal és természetesen a segítőkkel is, akik egytől egyig csodálatos emberek. Nagyszerűen éreztem magam. Bevallom férfiasan, az elején picit féltem ettől az egésztől, de amikor fogadtuk a táborozókat és elkezdődött a hét, úgy éreztem, mintha már húsz éve ezt csinálnám. Nagyon változatosak voltak a programok, amelyek közül nekem, és úgy gondolom, hogy még sokan másoknak is, az esti táncok tetszetek a legjobban. Sok és szép élménnyel gazdagodtam, rengeteg szeretetet kaptam, amelyből, úgy gondolom, hogy egészen a következő Damján táborig tudok tartalékolni, még akár kölcsön is tudok adni. Van még mit tanulnom az elkövetkezendő években a táborozóktól.”

„Ebben az életkorban a fiatalok már nemcsak útkeresők, hanem úton lévők...”

Az ezredforduló óta eltelt közel két évtized egyik legmeghatározóbb nyári programja az ifjúsági zarándoklat, mely kezdetben elsősorban egyetemisták és dolgozó fiatalok terepe volt, ám az évek alatt a korosztály kicserélődött, és újabb generációk „születtek”, ami egyáltalán nem baj, hiszen ez is azt sugallja, van jövőnk, vannak fiataljaink! Ám szükség volt zarándoklat terén is a megújulásra, hiszen fogalmazzunk úgy, az „idősebb” fiatal korosztályt a hagyományos zarándoklattal, ahova inkább gimnazisták járnak, már nemigen lehetett megszólítani. **Salai Szabolcs** diakónus atyát, az egyik főszervezőt kérdeztem a **22+-os zarándoklat** létrejöttéről: „Már évek óta fennállt az igény az egyetemista és a már munkavállaló fiatalok részéről, hogy szívesen zarándokolnának ismét az Istenszülőhöz Máriapócsra, kicsit másképp. Görögkatolikus egyházunk (zarándok)palettája ezáltal egy újabb színnel gazdagodott. Egy alkalommal Atanáz püspök atyával beszélünk erről a zarándoklatról, és arra jutottunk, hogy nincs mire várni, így a három egyházmegye ifjúsággal foglalkozó papjaival, munkatársaival el is kezdtük a szervezést. A 22 év feletti korosztályt céloztuk meg, így a már munkában lévő fiatalokra gondolva rövidebb időtartamú, csütörtök estétől kezdődő s a búcsú liturgiával záruló zarándoklatot szerveztünk. Ebben az életkorban a fiatalok már nemcsak útkeresők, hanem »úton lévők«, akiknek szükségük van lelki támogatásra, közösségre, közösen megélt próbatételekre és a bennünket támogatók szeretetének megtapasztalására. Mivel első alkalommal hirdettük meg ezt az eseményt, nem vártunk túl sok embert. Egy héttel a zarándoklat kezdete előtt kaptam egy cetlit egy zarándoklatvezetőtől, melyen ez állt: »Az Úr az égből az emberekre tekint, hogy lássa, van-e még, aki értő lelkű, van-e még, aki keresi az Istent« (Zsolt 14,2). Ekkor a fiatalokra gondolva azon tűnődtem, vajon mennyien tudnak eljönni, hogy közösen imádkozva Máriapócs felé induljunk, felfedezzük Isten jelenlétét önmagunkban, a másikban és a természetben. Hála Istennek, Máriapócs határait több mint hetven lelkes fiattal együtt léptük át, akiknek a lelkesedése és imádságos lelkülete nélkül aligha sikerült volna ilyen jól ez a két nap. Tokajból Nyíregyházára egy elég hosszú útszakasz várt ránk, ahol az egyik mocsaras területen traktor és pótkocsi segítségével keltünk át szárazon. Imaórákkal, elmélkedésekkel, csendes szakasszal színesítettük a lelki készüléket az Illés búcsúra. Bizom benne, hogy hagyományt teremtve jövőre is hasonló módon járulhatunk a máriapócsi Szűzanya kegyképe elé.”

Jáger Nikoletta évek óta aktív résztvevője az ifjúsági programoknak, így számára az sem volt kérdéses, hogy szabaddá teszi magát erre a hétvégére. „Nem kellett sokat gondolkoznom azon, hogy ott a helyem a 22+-os

zarándoklaton! Tudtam, hogy jó közösségbe megyek, ahol az emberek előítéletek nélkül elfogadják egymást. Rengeteg öröm és boldogság volt a három napban, de az érzés, hogy a Szűzanyához megyek, és a Jóisten útján járok, elmondhatatlan! Az ember nemcsak sok barátot szerezhet egy ilyen zarándoklat alkalmával, hanem közelebb is kerülhet Jézushoz, akiben valójában én a legjobb barátomat találtam meg. Tudom, hogy ez Isten útja, és erről soha nem akarok lemaradni.”

„Lenyűgöző, mekkora hitük van ezeknek a fiataloknak!”

Sokan vannak, akik az **ifjúsági gyalogos zarándoklatról** nem akarnak lemaradni: az idei volt immár a 15. zarándoklat, **Vatamány Dorina** életében pedig a harmadik, és egyben a legmeghatározóbb! „Minden évben nagyon élvezem, de az idei különösképpen tetszett. Már maga a tény, hogy Nagyváradról volt az indulás, nagy újdonság volt számunkra. Rengeteg határon túli magyar emberrel találkoztunk, akik nagy szeretettel fogadták a fáradt zarándokokat. Igazán felemelő volt látni, hogy egy országhatár nem tudja szétválasztani a magyarokat. A vallás, a hit, a szeretet és a nemzet összetartó ereje soha nem fog tudni minket elszakítani egymástól. Tényleg ez volt életem eddigi legjobb zarándoklata. Sok emberrel megismerkedtem, a barátaimmal pedig még jobb lett a kapcsolat. De nem elég, hogy csak beszélgetünk, imádkozunk is egymásért! A hét folyamán próbáltam minden barátomért imádkozni, akár egy-egy csotki elkészítése közben, és hiszem és tudom, hogy a Jóisten meghallgatja fohászainkat. Persze esténként és reggelente mindenki nagyon fáradt volt, de azért a vecsernyéken és a néha tényleg hajnali utrenyéken is többen részt vettek, mint ahogy előre gondoltam. Megvolt a lelki része a zarándoklatnak, de a közös fürdözések, az éneklések, amikor háromszáz fiatal együtt énekel a semmi közepén érsek atya vezetésével a Nemzeti dalt, amikor együtt táncolnak a papok és a zarándokok – egyszerűen leírhatatlan élmény volt. Hiába a lábfájás, éhség, szomjúság a 35 fokban, megérkezve a Szűzanyához Máriapócsra, nemcsak testileg, de lelkileg is sikerült megpihennünk, végiggondolnunk ezt a csodálatos hetet, hogy miért is indultunk el Nagyváradról és röttük a kilométereket. Megérte meghozni az áldozatokat, megérte minden reggel felvenni a cipőt, amiben már lehet, hogy második nap fáj a lábunk, de egymást segítve és biztatva örömmel térdeltünk le az Istenszülő lábai elé. Köszönjük Nekik, az Égieknek és a szervezőknek is a fáradságos

munkát, amivel hozzájárultak életünk felejthetetlen zárandoklatához. Mivel Budaörsön élek, több olyan ember van, akikkel csak ilyenkor tudok találkozni, de úgy érzem, hogy ez az egy hét feltöltődés igazán sokáig ki fog tartani. Jövőre, remélem, ugyanitt!!!"

Kevesebbet beszélünk róla, mégis nagyon fontos tagja évről évre az ifjúsági gyalogos zárandoklatnak a LEGOTT Görögkatolikus Mentőcsoport. Tagjai közül **Kristóf Imrét**, közkedvelt nevén „Murphy”-t arról kérdeztem, hogyan kerültek kapcsolatba a zárandoklattal, és hogyan érzik magukat közöttük. „1993 óta speciális mentéssel foglalkozom, a zárandoklatra nagyjából tíz éve járunk. Amikor a máriapócsi kegytemplomot felújították, tüzoltóként dolgoztam ott, akkor kerültem kapcsolatba a görögkatolikus egyházzal, ott ismerkedtem meg Kiss Tóni és Bubrik Mikó atyákkal. Rajtuk keresztül pedig Fülöp püspök atyával, gyakorlatilag ő alapította meg a LEGOTT Görögkatolikus Mentőcsoportot. Karitatív szervezet vagyunk, a metropólia és a Szent Lukács Szeretetotthon támogatásával működünk. Mivel szűkös a keret, nehéz bekerülni a csapatba, tizenketten vagyunk összesen, s követelmény nálunk, hogy közöttünk csak szerény és a szakmájukban profi emberek lehetnek. Egy állami szervezet vezetője mondta rólunk, hogy a LEGOTT Magyarország legszegényebb mentőcsapata, és a legeredményesebb is. Elismertek vagyunk, rengeteg külföldi bevetésünk is van, többek között jártunk már Nepálban, Ecuadorban és Indonéziában is. Büszke vagyok arra, hogy évről évre részt vehetünk a zárandoklaton, pozitív csatlódás már a kezdetektől. Először azt hittem, hogy néhány fiatal csak sétál egy kicsit, de nem... Ennél sokkal többről van szó! Lenyűgöző, mekkora hitük van ezeknek a fiataloknak! Volt egy lány, aki-

nek a lába már első nap kikészült, azt tanácsoltam neki, hogy inkább ne folytassa, üljön kocsiba. De nem, ő menni akart! Néhány éve volt egy nagydarab srác, akit már én sajnáltam meg, mindennap mondtam neki, hogy megnézem, lekezelem a vízhojagait, sebeit, alig bírt járni, de nem engedte. Csak utolsó nap volt hajlandó megnézetni magát, mondanom sem kell, az egész lábáról leszedték a bőrt, olyan csúnya volt. De végigküzdötte az egész hetet, és nem adta fel! Ez a hét számomra feltöltődés is: szeretek beszélgetni, megnyílnak nekem az emberek, ez gyakran még jobban is esik, mint egy seb bekötözése. Negyvenéves, kétgyermekes családapaként én is gyakran megkönnyezem a máriapócsi beérkezést. Úgy gondolom, hobbiként kezdtük, de ebből hivatás lett...” Nem bírtam ki, hogy ne kérdezzek rá arra, honnan jött a „Murphy” becenév. „Az első mentőkutyámat hívták Murphysnek, amellyel tizenhárom évig dolgoztam együtt. Mivel azt, hogy Kristóf Imre, nem tudták megjegyezni a mentősök, úgy szólítottak engem, hogy a »Murphy kutyás«. Hát ez a nevem rövid története...”

Amikor
véget ér a nyári szünet,
feje tetejére áll a világ: újra korán kell kelni,
leckét kell írni, kezdődnek a különórák,
és hamarosan jön a zh-időszak... De megnyugtatok mindenkit:
a nyári vakációt nem lehet elég korán elkezdni tervezni.
TE MELYIK IFJÚSÁGI PROGRAMOT VÁLASZTOD JÖVŐRE?